

živnostenské koncese — u něho koncese kominické — bez současné exekuce na podnik, nemá v zákoně opory. Živnostenská koncese jest majetkovým právem (§ 334 ex. ř.), což rekurent sám uznává, a, ježto k pohledávkám nenáleží, jest podle §u 331 ex. ř. zabavitelná. Okolnost, že jde o živnostenské oprávnění na osobu se vížící (§ 15, čís. 7, 22, 23, 56 živn. ř.), a o živnost, jejíž zdar závisí na osobní činnosti oprávněného, zde rekurenta, není povolení exekuce zabavením podle §u 331 ex. ř. nikterak na překážku. Neopodstatněna jest i výtká, že před povolením exekuce nebyl zjištěn obsah a rozsah rekurentovy živnosti. Jak uvedeno, jedná se toliko o zabavení živnostenského oprávnění (§ 331 ex. ř.), nikoli o zpeněžení živnosti (§ 341 ex. ř.), kdež rozsah živnosti přichází ovšem v úvahu, a proto nebylo zapotřebí zjišťovati rozsah rekurentovy živnosti.

Čís. 5614.

Pro spory ze smlouvy o doživotní důchod není výlučně věcně příslušným okresní soud (§ 49 čís. 3 j. n.).

(Rozh. ze dne 5. ledna 1926, R I 1094/25.)

Žalobu o měsíční důchod 390 Kč po neurčitou dobu zadal žalobce na okresním soudě, odůvodniv věcnou příslušnost §em 49 čís. 3 j. n. K námitce věcné nepříslušnosti soud první stolice žalobu odmítl, rekursní soud zamítl námitku věcné nepříslušnosti.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Ustanovením §u 49 čís. 3 j. n. byly přikázány k výlučné předmětné příslušnosti okresních soudů také rozepře o výměnek, t. j. o soubor oprávnění a požitků, jež při postupu usedlosti vyhrazuje si postupitel pro sebe nebo jinou osobu, by zajistil jimi budoucí výživu a jinaké opatření výměnkářovo. Zákonodárce měl při ustanovení §u 49 čís. 3 j. n. na mysli jen tyto poměry, které pro svou zvláštní povahu venkovského života vyžadují, by byly řešeny z bezprostřední blízkosti a soudci místních poměrů obeznanými a v nich zkušenými. Lze proto spory o výměnek podle §u 49 čís. 3 j. n. rozuměti jen rozepře výměnkové v užším slova smyslu, plynoucí z vlastní smlouvy výměnkářské při postupu nemovitosti, kterou pravidelně si vyměňuje postupitel určité životní zaopatření za to, že nemovitost, která mu byla dosud pramenem výživy, předává nástupci, jak již bylo v rozhodnutí sb. n. s. čís. 2311 zevrubně vyloženo, takže stačí k jeho důvodům odkázati. V tomto případě však nejde o smlouvu výměnkářskou ve vlastním slova smyslu, souvisící s postupem nemovitosti, nýbrž o smlouvu o doživotní důchod podle §u 1284 obč. zák., tedy o smlouvu, zajišťující za úplatu určité pojištěné plnění naturální a peněžité, která, jsouc smlouvou odvážnou, má docela jinou právní povahu a na spory ze smluv tohoto druhu nelze použití ustanov-

vení §u 49 čís. 3 j. n. o výlučné předmětné příslušnosti okresních soudů. Nesejde ani na tom, že dávky vyhrazené smlouvou o doživotní důchod byly obdobné obvyklým oprávněním a zaopatřením výměnkářů. Předmět sporu záleží tu ve skutečnosti v plnění měsíčního důchodu 390 Kč po neurčitou dobu, takže jeho hodnotu jest oceniti pro soudní příslušnost podle §u 58 j. n., t. j. na 46.800 Kč (t. j. $390 \times 12 \times 10$).

Čís. 5615.

Pokud dlužno spatřovati zmatek dle čís. 9 §u 477 c. ř. s. v tom, že odvolací soud opravil rozsudek prvního soudu, ač šlo vlastně o jeho změnu.

(Rozh. ze dne 5. ledna 1926, Rv I 855/25.)

Nejvyšší soud vyhověl dovolání, zrušil napadný rozsudek a uložil odvolacímu soudu, by znovu rozhodl a uvedl v otázce, o níž tu jde, v

důvodech:

Do rozsudku soudu první stolice, jenž rozhodl prozatímně v ten rozum, že žalobci přísluší nárok ze správy co do důvodu proto, že koupená kráva nebyla březí, kdežto nárok ze správy pro nemoc krávy neuznal důvodem po právu, podaly obě strany odvolání a to do části výroku jim nepříznivého. Odvolací soud po neveřejném zasedání převzav zjištění prvního soudu za svá nevyhověl žádnému z odvolání a opravil mezitímní rozsudek první stolice v ten rozum, že nárok žalobcův ze správy trvá důvodem po právu; výrok o nákladech řízení první stolice vyhrazen konečnému rozsudku a náklady odvolacího řízení byly navzájem zrušeny. Tento rozsudek napadají žalovaní ve svém dovolání v první řadě z důvodů zmatečnosti čís. 9 §u 477 c. ř. s., jelikož jest výrok sám se sebou v rozporu. Soud první stolice vycházel ze stanoviska, že se žalobce domáhá nároku ze správy, jednak proto, že koupená kráva neměla vlastností slibovaných, že nebyla březí, jednak proto, že koupená kráva trpěla chorobami, pro něž musela býti z nouze poražena, tedy vadami neodstranitelnými. Důsledkem toho, jelikož žalobní nárok jen z jednoho důvodu soud první stolice uznal, z druhého však nikoli, upravil dle toho svůj výrok rozsudkový. Jde nyní o otázku, zda odvolací soud svým výrokem rozsudek soudu první stolice potvrdil, či změnil. Dovolatel spatřuje v provedené opravě výroku ve skutečnosti změnu rozsudku a proto napadá rozsudek odvolacího soudu a uplatňuje v první řadě jako dovolací důvod zmatečnost rozsudku podle §u 477 čís. 9 c. ř. s. Nemůže býti pochybností o tom, že v tomto případě nešlo o opravu rozsudku, jakou má na mysli § 419 c. ř. s., nýbrž o změnu rozsudku první stolice, vyhovující žalobcovu odvolání. Odvolací soud správně ve svých důvodech zabýval se oběma důvody, na nichž dle mínění soudu první stolice žalobce svůj žalobní nárok zakládal, jelikož však tyto důvody co do právních důsledků